

Twee hele lange jaren

Twee hele lange jaren is het alweer geleden dat ons Monique op 11 mei 2004 plotseling overleed en toch is het nog als de dag van gister. Je doet je ogen dicht en beleeft alles weer van A tot Z; bijna elk uur van de dag is ze bij je en dan duurt het zolang, maar... je wilt het ook niet missen. Het zal je toch gebeuren dat je harde schijf crasht en dat alles gewist is; poeh, maar niet aan denken.

Maar in die twee "lange – of ik weet het eigenlijk niet, misschien wel – korte jaren" hebben wij gelukkig veel steun ontvangen van onze sportvrienden en pupillen, van collega's, familieleden en vrienden en dat doet ons heel erg goed. Daar zijn we heel dankbaar voor. Dit jaar bestaat de Vereniging voor ouders van een overleden kind (VOOK), waar Lonny en ik lid van zijn, 25 jaar en ter gelegenheid daarvan is een boekje met gedichten uitgebracht, waar ik het onderstaande (zie inzet) uit heb overgenomen. Dit gedicht is ook door ons gebruikt tijdens de herdenkingsdienst van 13 november 2005 die toen voor ouders, familie, vrienden van overleden kinderen is georganiseerd in de Emmauskerk en de tekst zegt eigenlijk alles...

We zijn blij dat we tegen jullie aan mogen kletsen en dat jullie voor een stukje mee willen blijven voelen wat ons zo volledig en voortdurend bezighoudt.

Lonny, Petra en Martien

Ton Luhman: ***Een arm om je schouder***

Een arm om je schouders,
dat doet je zo goed
als je 't niet meer ziet zitten
en 't ontbreekt je aan moed.

Met een arm om je schouders
mag je zwak zijn en klein.
Laat je tranen maar komen...
je hoeft nu niet 'flink' te zijn!

Want een arm om je schouders
is: samen stil blijven staan,
samen bidden en vragen
hoe je verder moet gaan.

Ach een arm om je schouders
is een vriend die je kent,
die een stuk met je mee gaat,
die je neemt, zoals je bent!

Ja, zo'n arm om je schouders
is zo troostvol, zo goed...
't is een hemelse glimlach,
die je weer kracht geeft en moed!

